

เปรียบเทียบผลการสอนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มย่อยต่อการลดภาวะเครียด
ในผู้ป่วยศัลยกรรมของทรวง

A COMPARATIVE STUDY OF INDIVIDUAL TEACHING TO GROUP TEACHING
FOR REDUCING STRESS IN PATIENT UNDERGOING
ABDOMINAL SURGERY

โดย

กัญญา

ยิ่งไพบูลย์

๒

อภิเนนทานการ
จาก
ห้องสมุดคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

LIBRARY
FACULTY OF SCIENCE
MAHIDOL UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขา พยาบาล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2525

๒พ
ก 392 ป
2525
ค 2

หัวข้อวิทยานิพนธ์ เปรียบเทียบผลการสอนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มย่อยต่อการลด
ภาวะเครียดในผู้ป่วยคัดยกรรรมของห้อง
ผู้วิจัย นางสาว กัญญา ยิ่งไพบูลย์
ระดับปริญญา วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (พยาบาล)
สาขา การพยาบาลอายุรศาสตร์ - ศัลยศาสตร์
คณะ บัณฑิตวิทยาลัย
ผู้ควบคุมการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศรี ระเบียบ
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ บุญทอง
 อาจารย์ สุทธิรัตน์ ทิมพงศ์
วัน เดือน ปี 27 ตุลาคม 2525

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงผลของการสอนผู้ป่วยแบบรายบุคคล และ
แบบกลุ่มย่อยต่อการลดภาวะเครียดในระยะก่อนผ่าตัด และเพื่อเปรียบเทียบผลของการสอนทั้ง 2
วิธี ศึกษาในผู้ป่วยที่เข้ามารับการรักษาด้วยการผ่าตัดทางของท้อง ยกเว้นระบมอวัยวะสืบพันธุ์
และทางเดินปัสสาวะ ณ โรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุระหว่าง 20 - 60 ปี จำนวน 60
ราย เป็นผู้ป่วยชาย 30 ราย ผู้ป่วยหญิง 30 ราย กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ
กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบกลุ่มย่อย โดยการสุ่มจากกลุ่มตัวอย่างเป็นคู่ ๆ (Matching by pair)
แต่ละคู่จะต้องเป็นเพศเดียวกัน มีประสบการณ์ในการผ่าตัดเหมือนกัน และระดับความเครียด
ก่อนการสอนเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยทำการสอนผู้ป่วยตามแบบแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
ในวันก่อนผ่าตัด 1 วันในการสอนแบบรายบุคคล ผู้วิจัยทำการสอนที่ข้างเตียงผู้ป่วย โดยใช้
เวลาในการสอนประมาณ 45 - 60 นาที ส่วนการสอนแบบกลุ่มย่อย ผู้วิจัยนำผู้ป่วยมา
เข้ากลุ่ม กลุ่มละประมาณ 3 - 4 คน เป็นจำนวน 10 กลุ่ม ทำการสอนโดยวิธีอภิปรายกลุ่ม

โดยใช้เวลาในการสอนประมาณ 60 - 90 นาที ภายหลังจากการสอน 1 วัน คือ เช้าวันถัดมา ผู้ป่วยได้รับการประเมินความเครียดภายหลังจากสอนอีกครั้งหนึ่ง เครื่องมือที่ใช้ประเมินความเครียดของผู้ป่วยก่อนและหลังสอน ได้แก่เกณฑ์ประเมินความเครียดของผู้ป่วยทางศัลยกรรมซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้วัดความเปลี่ยนแปลงของความเครียดที่แสดงออกทางสรีรวิทยา แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกตพฤติกรรมความเครียดของผู้ป่วยศัลยกรรม ผลการศึกษาพบว่า (1) ในการศึกษาถึงผลการสอนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มย่อย พบว่าผู้ป่วยทั้งในกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบรายบุคคล และในกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบกลุ่มย่อยมีคะแนนความเครียดลดลงจากคะแนนความเครียดก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) (2) ในการเปรียบเทียบผลของการสอนทั้ง 2 วิธี พบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบกลุ่มย่อยมีคะแนนความเครียดลดลงภายหลังจากการสอนมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบรายบุคคลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > .05$) (3) ในการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของความดันโลหิตซิสโตลิกที่เพิ่มขึ้นเกินกว่า ๑๐ มิลลิเมตรปรอท และอัตราการหัวใจที่เพิ่มขึ้นเกินกว่า ๑๐ ครั้ง ต่อนาทีของผู้ป่วยภายหลังจากการสอนทั้ง 2 วิธี พบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบกลุ่มย่อยมีการเปลี่ยนแปลงของความดันโลหิตซิสโตลิกที่เพิ่มขึ้นเกินกว่า ๑๐ มิลลิเมตรปรอท และอัตราการหัวใจเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาที น้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบรายบุคคล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > .05$)

Thesis Title : A Comparative Study of Individual Teaching to Group
Teaching for reducing Stress in Patient undergoing
Abdominal Surgery

Author : Kanya Yingpaiboon

Degree : Master of Science (Nursing)

Department : Medical-Surgical Nursing

Faculty : Faculty of Graduate Studies

Advisor : Assistant Professor Pensri Rabieb
Assistant Professor Dr. Tassna Boontong
Mrs. Suthiratana Pimpongs

Date of Graduation : October 27, 1982.

Abstract

The purpose of this study was to compare the effect of individual Teaching to group teaching on the preoperative patient's stress level and also to study the effects of each method of teaching. Data were collected from 60 patients (30 males and 30 females), 20 - 60 years old, who were admitted for elective abdominal surgery (except urological and gynaecological surgery) in Siriraj Hospital. Subjects were equally assigned in to two groups : Individual teaching and group teaching by matching according to sex, operational experiences and pre-teaching stress level. Preoperative teaching were held one day prior to surgery. In individual teaching, each subject was given structured teaching at his bedside, whereas in group teaching, ten groups of patients, averaging three or four patients per group were

attended group discussion. Individual teaching usually lasted about 45-60 minutes and group teaching took about 60-90 minutes. All subjects were seen individually in the morning of surgery, by the investigator to reassess post-teaching stress level. Tools used in assessing patient's stress-level developed by investigator, included the physiological stress response instruments, the stress interview form and the stress observation form. The study revealed that (1) The patient's stress level reduced after both individual and group teaching. There were statistically differences of stress level before and after the two methods of teaching. ($P < .01$) (2) The stress reduction of the patients taught by group method was scored higher than those taught by individual method but revealed no statistically significant difference ($P > .05$). (3) The number of patients whom have had increased over 10 mm.Hg. of systolic pressure and have had increased over 10 points per minute of pulse rate in group teaching was lesser than the number in individual teaching but yield no statistically significant difference ($P > .05$).